

5 lei

31 de ani

BURSA
ZIARUL OAMENILOR DE AFACERIpresă
independentă

Miercuri, 1 decembrie 2021, nr. 232 (7012), anul XXXI

8 pagini

■ CLAUDIU TÂRZIU, SENATOR: "Mândru că sunt român" **PAGINA 5**■ FLORIN ROMAN, MINISTRUL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII: "Dezvoltarea țării nu se poate face decât prin mari investiții" **PAGINA 5**■ FLORIN JIANU, PREȘEDINTELE CNIPMMR: "Așteptăm de la noul Guvern mai puține vorbe și mai multe fapte" **PAGINA 6**■ GIULIO BERTOLA, PREȘEDINTELE CONFIN-DUSTRIA ROMÂNIA: "1 Decembrie, un moment profund de întoarcere la valorile naționale" **PAGINA 6**■ ADRIAN DUMITRIU, DIRECTOR FINANCIAR CHIMCOMPLEX BÔRZEȘTI / "Trecerea efectivă pe piața principală a BVB se va face în următoarele săptămâni" **PAGINA 7**■ RADU HANGA, PREȘEDINTELE BVB / Le urez la mulți ani tuturor românilor, companiilor listate și investitorilor! **PAGINA 7**■ Comisia Europeană mai face un pas către Uniunea Piețelor de Capital **PAGINA 7**■ PLASAMENTE ALTERNATIVE / Dolari cu milioanele, pentru artă **PAGINA 8**

ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI - EDITIE SPECIALA

Grafică de Eugen Mihăescu

1 Decembrie 1990 - "Între linii"

În noiembrie 1990 mă aflam la București. Nu mai țin minte cine, de la cabinetul lui Iliescu, mi-a transmis invitația de a participa la ceremoniile organizate cu prilejul sărbătoririi Zilei Naționale. Un tren întreg cu demnitari urma să se deplaseze noaptea pentru a ajunge în dimineața zilei de 1 decembrie la Alba Iulia. Mi-

EUGEN MIHĂESCU

s-a promis o mașină care să vină să mă ia de acasă și să mă ducă la gara Băneasa, de unde urma să plece trenul. Era vorba de vechitul tren regal, care i-a aparținut apoi lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și a fost refăcut, în acest scop, de arhitectul Lăzărescu. Mi-am strâns câteva lucruri și am coborât ca să aștept în fața blocului. Era o vreme urâtă, cu ploaie măruntă și rece, care te pătrundea

până la oase. Strada era pustie, nici tipenie, numai eu, zgribulit de frig și adăpostit sub umbrelă. Dăspărșirea și haitele de câini vagabonzi care agresau de obicei trecătorii și îmi creau o senzație neplăcută de oraș pustiit. Într-un târziu, am privit la ceas și am început să mă îngrijorez că nu voi ajunge la timp și voi pierde trenul. Era deja prea târziu ca să încerc să găsesc un taxi. Când, deodată, în dreptul scârilor de la intrarea în bloc, a tras o Da-

cie papuc, în care doi zugrăvi au început să încarce scara, gălețile, perile și bidoanele. Fără să stau mult pe gânduri, m-am apropiat și i-am întrebat dacă ar fi de acord să mă ducă până la gara Băneasa, contra unei recompense. Zugrăvii m-au prețuit din cap până în picioare; cred că le-a plăcut raglanul meu negru, din câșmir, și mi-au spus să urc în cabină, lângă șofer. M-am înghesuit acolo și m-am umplut de var, dar, ce conta, poate

reușeam să ajung la timp.

La Fântâna Miorița, cordonul de polițiști blocu accesul spre gară. Au oprit și papacul, însă, când m-au văzut pe mine, l-au lăsat să treacă. Nu pot să spun ce mure au făcut oficialii când m-au văzut coborând plin de var dintre bidoane.

I-am răspălit regeste pe zugrăvi și am cerut să fiu condus la tren. La țanc, pentru că tocmă se dăduse semnalul de plecare. Nu mai țin minte cu cine m-am

întâlnit și mi-a reproșat întârzierea. Nu m-am oboșit să-i spun că mașina promisă de președintele României n-o mai ajunsese încă să mă ia de acasă. De altfel, în toți anii pe care mi i-am pierdut în preajma lui Iliescu, incidente de acest fel s-au repetat de nenumărate ori: președintele îmi lansa o invitație, iar oamenii lui nu știau ce să mai inventeze ca să mă împiedice să-i dau curs.

(continuare în pagina 3)